

[Henning Andersen.]

ling til et lovforslag om fri abort. Den 24. maj er i stedet for at være en dejlig og lys forårsdag blevet til en mørk og skelsættende efterårsdag. Det har aldrig været meningen, at vi mennesker skulle sætte os i Vorherres sted, men så langt og så dybt er vi altså kommet. Jeg ved, at der ikke kan føjes noget nyt til debatten, men vil gerne sige til medlemmerne endnu en gang: betænk dog, hvad I gør!

Adam Møller: Det er karakteristisk, at der i denne sag i et flertal af partierne er medlemmer, der vil stemme for, mens andre medlemmer af de pågældende grupper vil stemme imod lovforslaget. Jeg synes derfor, at der havde været rig mulighed for de vælgere, der forud for sidste folketingsvalg havde ønsket at tilkendegive deres stilling til dette problem, for at anvende den metode, som valgloven foreskriver om personlig stemmeafgivning. Jeg ved godt, at der i hvert fald er ét parti her i salen, socialistisk folkeparti, hvor det ikke havde været muligt. Jeg ved, at der er andre partier, hvor det blandt de personer, som man kunne vælge imellem, f. eks. i et amt, havde været meget vanskeligt at finde nogen, der var modstandere af denne lovgivning. Men jeg ved da, at det f. eks. i mit eget parti havde været nemt at finde folk, der var modstandere af den.

Det forundrer mig derfor at se i Morgenvisen Jyllands-Posten i dag en hel side, hvor pastor Svend Aage Nielsen i et meget partipolitisk indlæg beskæftiger sig med, at den eneste mulighed for at give udtryk for sit synspunkt imod denne lovgivning er at slutte sig til kristeligt folkeparti. Der har jo nemlig været mulighed for at stemme personligt på en række medlemmer af dette ting og dermed tilkendegive den stilling, som det fremgår af den pågældende artikel i Jyllands-Posten at hr. Svend Aage Nielsen har.

Men jeg synes i og for sig, det er interessantere i denne forbindelse, at hvis man ikke havde dannet kristeligt folkeparti, og hvis man ikke havde fået godt 57.000 vælgere stemmer halet over til dette parti, havde vi sandsynligvis ikke fået et regeringsskifte, og hvis vi ikke havde fået et regeringsskifte, havde vi højst sandsynligt ikke fået et regeringsforslag som det, der nu foreligger til

afgørelse her i folkettinget. Jeg tror derfor, at kristeligt folkeparti næsten mere end nogen andre har været ansvarligt for, at vi er kommet i den situation, at der nu sker en skærpelse af faren for ufødte børns liv. Det er det, der er blevet resultatet af denne indsats, mens man ved at støtte de personer, som inden for de partier, der i forvejen var repræsenteret i folkettinget, havde den samme opfattelse af dette spørgsmål, som kristeligt folkeparti har, kunne have opnået noget ganske andet end det, der i dag bliver resultatet.

Må jeg til slut sige, at der har jo været talt lidt om folkeafstemning eller ikke folkeafstemning. Jeg forstår ikke, at en forsamling som det høje ting, der bygger på demokratiet, kan være urolig ved eller frygtsom for at sende en sag ud til afgørelse hos vælgerne. Det er klart, at dette spørgsmål berører det enkelte folketingsmedlems samvittighed, det enkelte folketingsmedlems skøn, og at det enkelte folketingsmedlem muligt ikke kan være i overensstemmelse med alle sine vælgere i dette spørgsmål. Ville det da ikke være rigtigt at lade vælgerne selv tage stilling til spørgsmålet ud fra deres livserfaring, ud fra deres opfattelse af tingene, således at man kunne få en helt klar afgørelse af, hvad befolkningen mente om lovforslaget? Det er jo det nu foreliggende lovforslag, der i givet fald skal ud til folkeafstemning. Der skal ikke ved en folkeafstemning stemmes ja eller nej til den bestående lovgivning. Der skal stemmes ja eller nej til det lovforslag, som her er til tredje behandling.

Jeg anbefaler, at flest muligt af tingets medlemmer skriver under på en anmodning om at få lovforslaget ud til afgørelse hos de vælgere, som under alle omstændigheder efter min opfattelse må være den højeste myndighed i et demokratisk styret land.

Johan Nielsen: Det har i pressen været antydnet, at jeg kunne have standset dette lovforslag. Jeg kunne have ringet til statsministeren og sagt, at jeg ville vælte regeringen ved først givne lejlighed, hvis dette lovforslag ikke blev trukket tilbage.

Jeg håber, at alle, som har den allermindste smule forstand på politik, kan indse, at det er en ganske urealistisk tale. Dette lovforslag var formentlig blevet vedtaget, hvad enten jeg sagde A eller B, og hvis jeg